

но когато детето трябва все тъй да прави, тогава по необходимостъ деятельность-та му приема характеръ и безредна случайностъ и то отива къмъ това, на което действува чувствителностъ-та му: »Детинско-то любопитство, — дума Локкъ, — е желание-то да са учи; насърждавайте желание-то му, не само като благоприятенъ симптонъ (признакъ), но като най-действително-то средство, съ което природа-та е наградила дете-то, за да са избави отъ естествено-то невежество, което безъ помощъ-та на това безпокойно любопитство, направило би дете-то най глупаво и безполезно сжздание.«

IV.

Страшно е да са помисли, че такова дете невжзвратно губи вече своя-та бждщностъ.

Като не насърждаватъ душевни-те чувства на дете-то, родители-те спиратъ развитие-то на способности-те му и затжияватъ всички-те явления на естествени-те закони; малко следъ това, заедно съ възрастъ-та на дете-то, те начинатъ явно вече да действуватъ противъ тия чувства и противъ тия закони.

Бедно-то дете следъ няколко време испращатъ на училище-то, гдето мжчно му са види исправено предъ черна-та дъска, на която са написани букви-те или други някои знакове, мжчно му са види, думаме, защото е безъ приготвление и безъ пржвоначално развитие; насилватъ го да уче това, къмъ което то има големо отвращение; това отвращение служи още като драгоценно посочване на естествен-